

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Jaroslava Hubáčka, JUDr. Karla Šimky, JUDr. Bohuslava Hnízdiła a JUDr. Jana Passera v právní věci žalobce: **M. B.**, zastoupen Mgr. Alexandrem Vaškevičem, advokátem se sídlem Františkánská 7, Plzeň, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 10. 12. 2007, č. j. 63 Az 20/2007 - 24,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Krajský soud v Ostravě rozsudkem ze dne 10. 12. 2007, č. j. 63 Az 20/2007 - 24, zamítl žalobu M. B. (dále jen „stěžovatel“) proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „ministerstvo“) ze dne 26. 2. 2007, č. j. OAM-1-133/VL-07-18-2007, jímž byla zamítnuta žádost stěžovatele o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodná podle ustanovení § 16 odst. 1 písm. d) zákona č. 325/1999 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). Krajský soud vyšel z toho, že výčet důvodů pro poskytnutí azylu podle ustanovení § 12 zákona o azylu je taxativně vymezen a že „pronásledováním“ ve smyslu tohoto ustanovení je především neoprávněný postih ze strany státní autority nebo těch osob, které takovou autoritu zosobňují (§ 2 odst. 7 zákona o azylu). Stěžovatel před odchodem z Ukrajiny, motivovaným obavami z jednání soukromých osob, které mu vyhrožovaly a požadovaly po něm peníze za to, že pracuje v České republice, však nikdy nevyvíjel žádnou činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod a nebyl také nijak pronásledován ve smyslu ustanovení § 12 zákona o azylu. Důvody uplatněné stěžovatelem proto nejsou podřaditelné pod žádný z důvodů pro udělení azylu podle tohoto ustanovení. Stěžovatel jako žadatel o udělení mezinárodní ochrany v opakované žádosti ze dne 15. 2. 2007 uváděl skutečnosti v zásadě shodné či obdobné jako v žádosti předchozí ze dne 27. 1. 2003, která nebyla úspěšná, stejně jako jeho žaloba proti správnímu rozhodnutí. Ministerstvo proto nepochybovalo, pokud jeho

žádost zamítlo jako zjevně neopodstatněnou podle § 16 odst. 1 písm. d) zákona o azylu. V žádném případě nejsou dány ani důvody pro udělení mezinárodní ochrany podle ustanovení § 14a zákona o azylu, protože aplikace tohoto ustanovení je vázána na ustanovení § 12 zákona o azylu, podle kterého však v tomto případě nebylo rozhodováno.

Proti tomuto rozsudku podal stěžovatel v zákonné lhůtě kasační stížnost, kterou opřel o ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. Stěžovatel v ní namítal, že krajský soud nesprávným způsobem posoudil právní otázku, a sice, zda je možné na jeho případ vztáhnout ustanovení § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu. V zemi původu se dostal do finančních potíží, kde ho pronásledovali vymahači fiktivních dluhů za pomoci zločineckých struktur. Pokud pak hledal ochranu u státních orgánů před vydíráním, i zde zjistil, že tyto orgány jsou součástí zločineckých struktur. Za této situace mu nezbylo nic jiného, než vycestovat ze země původu a požádat o udělení azylu z důvodu uvedeného v ustanovení § 12 písm. b) zákona o azylu (patří do sociální skupiny nečlenů zločineckých struktur). Důvod k podání kasační stížnosti podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. pak vidí v tom, že při omezených možnostech účastníka řízení stran zajištění důkazů o perzekuci v zemi původu správní orgán provedl dokazování nedostatečným způsobem, a krajský soud tuto skutečnost ponechal zcela bez povšimnutí. Ministerstvo i krajský soud dospěly k závěru, že jako účastník řízení neuvedl žádné skutečnosti, z nichž by bylo možno dovodit, že byl v zemi původu pronásledován pro svou příslušnost k sociální skupině, a že by v případě návratu do vlasti měl konkrétní obavu z pronásledování ve smyslu ustanovení § 12 písm. b) zákona o azylu. Krajský soud pak navíc neměl ani žádné aktuální zprávy o situaci na Ukrajině, která se neustále zhoršuje. Důvod k podání kasační stížnosti podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. vidí v tom, že ministerstvo minimálně nedostatečným způsobem provedlo dokazování a jeho rozhodnutí neodpovídá požadavkům ustanovení § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., ve znění pozdějších předpisů, a krajský soud z těchto nedostatků nevyvodil zákonné důsledky. Krajský soud v napadeném rozsudku sice vyjmenoval důkazy, které mu stěžovatel předložil, ale tyto důkazy již nijak nehodnotil a neučinil z nich žádný závěr. Stěžovatel nemůže souhlasit ani se způsobem, jakým se krajský soud vypořádal s neexistencí překážek vycestování. Krajský soud přehlédl, že návrat do země původu nemůže být bezpečný vzhledem k chybějící ochraně ze strany policie a že mu tam hrozí nebezpečí mučení, nelidského a ponižujícího zacházení. Po zjištění, že požádal v České republice o azyl, bude podroben perzekuci, resp. administrativní šikaně ze strany milice a dalších státních orgánů. V závěru kasační stížnosti stěžovatel požádal o přiznání odkladného účinku, neboť chce uplatňovat svá procesní práva u soudu osobně, a současně navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek krajského soudu zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

Ministerstvo ve vyjádření ke kasační stížnosti odkázalo na obsah správního spisu, zejména na vlastní podání a výpovědi stěžovatele, i na obsah vydaného správního rozhodnutí. Skutečný stav věci byl zjištěn přesně a úplně a podkladem pro toto zjištění byly zejména žádost stěžovatele o udělení azylu a pohovor se stěžovatelem. Aplikace ustanovení § 16 odst. 1 písm. d) zákona o azylu byla zcela na místě. Je tomu tak proto, že stěžovatel neuvedl žádné skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v ustanovení § 12 zákona o azylu nebo že by mu hrozila vážná újma ve smyslu § 14a zákona o azylu. Novou právní úpravou byl sice zaveden institut doplňkové ochrany podle tohoto ustanovení, ale aplikace je vázána na ustanovení § 12 tohoto zákona, podle něhož nebylo rozhodováno. K přiznání odkladného účinku kasační stížnosti správní orgán neshledal důvody (kasační stížnost má odkladný účinek ze zákona) a současně navrhl zamítnutí tohoto mimořádného opravného prostředku.

Nejvyšší správní soud přezkoumal na základě kasační stížnosti napadený rozsudek v souladu s ustanovením § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnil

stěžovatel v podané kasační stížnosti a přitom sám neshledal vady uvedené v odstavci 3, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Nejvyšší správní soud neshledal důvodnou námitku stěžovatele, že krajský soud nesprávným způsobem posoudil právní otázku, zda je možné na jeho případ vztáhnout ustanovení § 16 odst. 1 písm. g), správně patrně písmeno d) zákona o azylu, když se v zemi původu dostal do finančních potíží a navíc ho zde pronásledovali vymahači fiktivních dluhů za pomoci zločineckých struktur.

Stěžovatel nebyl členem žádné politické strany v zemi původu, a ani se neúčastnil politického života na Ukrajině. V této věci se proto nejednalo o pronásledování stěžovatele ve smyslu ustanovení § 2 odst. 7 zákona o azylu, resp. nešlo o neoprávněný postih ze strany státní autority nebo těch osob, které takovou autoritu zosobňují. Stěžovatel tedy nebyl před odchodem z Ukrajiny pronásledován za uplatňování politických práv a svobod. Stěžovateli nehrozilo ani pronásledování z důvodu rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má. Tvrzené obavy z vyhrožování ze strany soukromých osob a z jejich násilného jednání, třeba i odůvodněné, by se proto mohly stát důvodem pro udělení azylu pouze tehdy, pokud by státní orgány země původu takové ohrožení podporovaly, tolerovaly, organizovaly, záměrně trpěly, nezajistily účinnou ochranu apod. Případná nižší efektivita takové ochrany v konkrétních podmínkách té které země však ještě nečiní z takového ohrožení pronásledování, a tedy ani azylový důvod. Stěžovatel v průběhu řízení netvrdil, že by příslušné státní orgány podporovaly, organizovaly nebo záměrně trpěly jeho ohrožování v důsledku vydírání a výhrůžek újmou na zdraví. Z protokolu o pohovoru ze dne 23. 2. 2007 vyplývá, že stěžovatel po vydírání a výhrůžkách újmou na zdraví žádnou pomoc u kompetentních orgánů nevyhledal. Příslušné orgány proto stěžovateli ani nemohly poskytnout účinnou ochranu již z toho důvodu, že o jeho problémech nebyly informovány. Rozhodně tedy nelze dovozovat, že by policie, či jiné kompetentní orgány, ohrožení stěžovatele podporovaly, organizovaly nebo záměrně trpěly. Nejvyšší správní soud ostatně v rozsudku ze dne 18. 12. 2003, č. j. 4 Azs 38/2003 - 36, www.nssoud.cz, zaujal právní názor, že „vyhrožování ze strany soukromých osob nelze považovat za pronásledování ve smyslu zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, jestliže ze zpráv, které byly podkladem pro rozhodnutí správního orgánu, vyplývá, že politický systém ... dává občanům možnost domáhat se ochrany svých práv u státních orgánů, a tyto skutečnosti nebyly v řízení vyvráceny. Obavy žadatele o azyl spočívající v tom, že organizované skupiny, resp. jejich členové, používající nelegálních metod mu vyhrožují, že proti němu použijí násilí v míře ohrožující jak jeho zdraví, tak jeho život, protože některým občanům ... zprostředkoval práci v České republice a tito nedostali za práci zapláceno, nelze podřadit pod žádnou ze skutečností uvedenou v zákoně o azylu, která by odůvodňovala udělení azylu“. Obdobně lze poukázat i na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2003, č. j. 4 Azs 23/2003 - 65, www.nssoud.cz, v němž byl vysloven závěr, že „skutečnost, že žadatel o azyl má v zemi původu obavy před vyhrožováním ze strany soukromé osoby a má zde ekonomické problémy, není bez dalšího ani důvodem pro udělení azylu dle § 12 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ani důvodem pro udělení azylu z humanitárních důvodů (§ 14 téhož zákona)“.

Žádost stěžovatele o azyl bylo předmětem správního řízení již v roce 2003. V návrhu na zahájení řízení o udělení azylu i v protokolu, který byl k tomuto návrhu sepsán, stěžovatel uváděl, že na Ukrajině má obavy z jednání soukromých osob, které mu vyhrožovaly a požadovaly po něm peníze za to, že pracuje v České republice. Krajský soud v Plzni pak rozsudkem ze dne 11. 6. 2004, č. j. 59 Az 720/2003 - 30, který nabyl právní moci dne 15. 6. 2004, zamítl žalobu stěžovatele proti rozhodnutí ministerstva ze dne 1. 9. 2003, č. j. OAM-341/VL-07-P21-2003, jímž bylo rozhodnuto o neudělení azylu stěžovateli podle

ustanovení § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona o azylu a současně, že se na něho nevztahuje překážka vycestování podle ustanovení § 91 zákona o azylu. Ze stejných důvodů podal stěžovatel žádost o udělení mezinárodní ochrany dne 15. 2. 2007 a tytéž důvody potvrdil i v pohovoru ze dne 23. 2. 2007, tedy že Ukrajinu opustil z důvodu nelegálních výhrůžek soukromých osob, které po něm chtěly peníze. Stěžovatel tedy v opakované žádosti uváděl skutečnosti shodné jako v žádosti předchozí a tak byly naplněny podmínky předvídané ustanovením § 16 odst. 1 písm. d) zákona o azylu. Ministerstvo proto nepochybovalo, pokud žádost stěžovatele o udělení mezinárodní ochrany zamítlo jako zjevně nedůvodnou podle ustanovení § 16 odst. 1 písm. d) zákona o azylu. Krajský soud při zamítnutí žaloby stěžovatele rovněž vycházel z dikce ustanovení § 16 odst. 1 písm. d) zákona o azylu, podle něhož žádost o udělení azylu se zamítne jako zjevně nedůvodná, jestliže žadatel v opakovaně podané žádosti o udělení mezinárodní ochrany uvede skutečnosti v zásadě shodné či obdobné jako v žádosti předchozí anebo uvede skutečnosti jiné, které mu však byly či musely být známé již při podání předchozí žádosti o udělení mezinárodní ochrany.

Nedůvodná je také další stížní námitka, že při omezených možnostech stěžovatele zajistit důkazy o perzekuci v zemi původu provedlo ministerstvo dokazování nedostatečným způsobem, a že krajský soud navíc neměl ani žádné aktuální zprávy o situaci na Ukrajině, která se neustále zhoršuje.

Uvedený stížní bod je zcela obecný a není z něho patrné, v jakém směru a jakých konkrétních pochybení se mělo ministerstvo dopustit při zjišťování skutkového stavu a při dokazování. Nejvyšší správní soud již v usnesení ze dne 24. 11. 2004, č. j. 1 Afs 47/2004 - 74, www.nssoud.cz, zaujal názor, že „není důvodem kasační stížnosti ve smyslu § 103 odst. 1 s. ř. s., cituje-li stěžovatel toliko zákonný text tohoto ustanovení nebo jeho část, aniž by jej v konkrétní věci specifikoval, a nekonkretizuje-li vady v řízení či vady v právním úsudku, jichž se soud podle stěžovatele dopustil“. Obdobně se vyslovil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 13. 4. 2004, č. j. 3 Azs 18/2004 - 37, uveřejněném pod č. 312/2004 Sbírkou rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, kde uvedl, že „pokud stěžovatelka v kasační stížnosti uvádí pouze námitky obecného charakteru, aniž upřesňuje, které konkrétní důkazy či podklady pro rozhodnutí žalovaného v odůvodnění jeho rozhodnutí chybí, je takové tvrzení bez uvedení konkrétních skutečností nedůvodné. Nejvyšší správní soud vychází z premisy „necht' si každý střeží svá práva“; proto nemůže stěžovatelka v kasační stížnosti úspěšně namítat, že správní orgán či soud v předcházejícím řízení nezjistily důsledně skutečný stav věcí, pokud sama neuvádí skutečnosti či důkazy, které pro takové tvrzení svědčí“. Povinnost zjistit skutkový stav věci má v tomto případě správní orgán pouze v rozsahu důvodů, které stěžovatel jako žadatel o azyl uvedl v průběhu správního řízení. Námitka týkající se politické situace na Ukrajině nebyla v dané věci právně relevantní pro posouzení možnosti udělení azylu podle § 12 zákona o azylu, protože stěžovatelem tvrzené skutečnosti nesvědčily o jeho pronásledování v této zemi z důvodu uplatňování politických práv a svobod. V této souvislosti je třeba připomenout i judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle níž (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 8. 2004, sp. zn. 5 Azs 170/2004) má správní orgán povinnost zjišťovat skutečnosti rozhodné pro udělení azylu jen tehdy, jestliže žadatel o udělení azylu alespoň tvrdí, že existují důvody v tomto ustanovení uvedené, případně neuvádí jen důvody ekonomické. Ze žádného ustanovení zákona o azylu, ani jiného zákona nelze dovodit, že by správnímu orgánu vznikla povinnost, aby sám domýšlel právně relevantní důvody pro udělení azylu žadatelem neuplatněné a posléze k těmto důvodům činil příslušná skutková zjištění. Povinnost zjistit skutkový stav věci podle správního řádu má proto správní orgán pouze v rozsahu důvodů, které žadatel v průběhu správního řízení uvedl. Pokud tedy správní orgán umožnil stěžovateli, jako žadateli o udělení azylu, sdělit v žádosti a v protokolu o pohovoru všechny okolnosti, které považuje pro udělení azylu za významné, není jeho úkolem předestírat

důvody, pro které je azyl obvykle poskytován. Ministerstvo v dané věci standardně vycházelo při svém rozhodování ze žádosti stěžovatele o udělení azylu a z jeho výpovědi obsažené v protokolu o pohovoru.

Rozhodnutí podle § 16 odst. 1 písm. d) zákona o azylu nelze považovat za rozhodnutí o neudělení azylu, ani za rozhodnutí o odnětí azylu, neboť se jedná o rozhodnutí o žádosti o udělení azylu, v níž stěžovatel opakuje skutečnosti v zásadě shodné či obdobné jako při podání předchozí žádosti o udělení mezinárodní ochrany, o níž již bylo negativně rozhodnuto správním orgánem a krajským soudem. Ministerstvo ani krajský soud proto nemusely věcně hodnotit zprávy o situaci v dodržování lidských práv v zemi původu Ukrajiny, protože v řízení nevyvstalo, že by stěžovatel byl uprchlíkem ve smyslu čl. 1 písm. A bodu 2 Úmluvy o právním postavení uprchlíků ve spojení s čl. 1 bodem, 2 její přílohy, Protokolu týkajícího se právního postavení uprchlíků z 31. ledna 1967 (vše vyhlášeno pod č. 208/1993 Sb., dále jen „Úmluva“). Nebyl jím proto, že ze zjištěných skutečností nevyplývá, že by mohl mít oprávněné obavy před pronásledováním z důvodů rasových, náboženských nebo národnostních nebo z důvodů příslušnosti k určitým společenským vrstvám nebo i pro zastávání určitých politických názorů, nebo že by vzhledem ke shora uvedeným obavám odmítal ochranu své vlasti. Aplikáční přednost čl. 33 odst. 1 Úmluvy (srov. k tomu rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 6. 2007, č. j. 9 Azs 23/2007 - 64, uveřejněný pod č. 1336/2007 Sbírkou rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 3. 2006, č. j. 2 Azs 75/2005 - 75, www.nssoud.cz) proto v případě stěžovatele vůbec nepřipadá v úvahu.

Nejvyšší správní soud nesouhlasí ani se stížní námitkou, že se krajský soud vadně vypracoval s neexistencí překážek vycestování.

Krajský soud dovodil neopodstatněnost námítky stěžovatele o nutnosti aplikace ustanovení § 14a zákona o azylu, neboť se tento postup váže na ustanovení § 12 zákona o azylu, podle kterého však v této věci nebylo rozhodováno. Nejvyšší správní soud již v rozsudku ze dne 26. 7. 2007, č. j. 2 Azs 30/2007 - 69, www.nssoud.cz, vyslovil, že „jakkoli nelze shledat úplnou shodu mezi zněním bývalého § 91 a nynějšího § 14a zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, tak v těch částech, kde takovou shodu shledat lze, je možno i po účinnosti zákona č. 165/2006 Sb. aplikovat právní názory vyslovené Nejvyšším správním soudem ve vztahu k onomu dříve účinnému § 91 zákona o azylu“. Je možno také odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 9. 2004, č. j. 2 Azs 147/2004 - 41, který byl uveřejněn pod č. 409/2004 Sbírkou rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, v němž byl vysloven právní názor, že „rozhodne-li Ministerstvo vnitřně o zamítnutí žádosti o udělení azylu jako zjevně nedůvodné podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, nečiní již výrok o neexistenci překážek vycestování ve smyslu ustanovení § 91 citovaného zákona“. Obdobně Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 22. 9. 2004, č. j. 5 Azs 230/2004 - 45, www.nssoud.cz, vyslovil že: „Správní orgán není povinen rozhodnout o překážce vycestování, jestliže žádost o azyl byla zamítnuta podle § 16 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění zákona č. 2/2002 Sb. Pouze v případě udělení či neudělení azylu v režimu § 12, § 13 a § 14 téhož zákona je ve smyslu § 28 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, obligatorní částí rozhodnutí konstatování, zda se na cizince vztahuje překážka vycestování“. Posléze pak Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 15. 10. 2003, č. j. 1 Azs 8/2003 - 90, www.nssoud.cz, zaujal právní názor, že „správní orgán pochybil, jestliže žádost stěžovatele zamítl jako zjevně nedůvodnou podle § 16 zákona o azylu, přičemž současně posuzoval důvody pro udělení azylu podle § 13 (sloučení rodiny) a § 14 (humanitární azyl) a výrokem se o nich vyjadřoval. Pokud totiž v řízení o žádosti o udělení azylu vyplyne některá ze skutečností taxativně uvedených v § 16 odst. 1 zákona, pak správní orgán bez dalšího - ale jen ve lhůtě podle odstavce 2 téhož ustanovení - zamítne žádost. Rozhodne tedy konečným způsobem ve věci, aniž by v řízení zjišťoval existenci některého z důvodů pro udělení azylu podle

§ 12 zákona. Pro rozhodování o udělení azylu z některého z důvodů předvídaných v ustanoveních § 13 a § 14 zákona je však určující závěr o neexistenci důvodů pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu. Protože tento důvod při zamítnutí žádosti podle § 16 zákona zjišťován není, dostává se výrok správního orgánu o zamítnutí žádosti o udělení azylu podle § 16 zákona do logického rozporu s výrokem o neudělení azylu podle § 13 a § 14 zákona“. Z výše uvedené judikatury tedy vyplývá, že rozhodnutí podle § 16 zákona o azylu nelze považovat za rozhodnutí o neudělení azylu, ani za rozhodnutí o odnětí azylu, a proto správní orgán nečiní ani výrok podle ustanovení § 13 a § 14 zákona o azylu a výrok o neexistenci překážek vycestování ve smyslu ustanovení § 91 citovaného zákona, resp. výrok o doplňkové ochraně podle ustanovení § 14a a § 14b zákona o azylu.

Stejně tak nedůvodná ke stížní námitka, že krajský soud nevyvodil zákonné důsledky z nedostatečného dokazování ministerstvem ve věci samé, že jeho rozhodnutí neodpovídá požadavkům ustanovení § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., a že v rozsudku náležitě nehodnotil důkazy, které v něm vyjmenoval a nevyvodil z nich žádné závěry.

I zde platí, že námitky ve vztahu ke správnímu orgánu jsou zcela nekonkrétní a ve své podstatě v rozporu s požadavky ustanovení § 106 odst. 1 s. ř. s. Pokud jde o první námitku týkající se rozsahu dokazování, je třeba odkázat na předchozí závěry k této problematice. Pokud jde o druhou námitku týkající se rozporu odůvodnění správního rozhodnutí s ustanovením § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., v odůvodnění správního rozhodnutí je uvedeno, které skutečnosti byly podkladem rozhodnutí, jakými úvahami byl veden správní orgán při hodnocení důkazů a na základě jakých předpisů rozhodoval. Z odůvodnění rozhodnutí je tedy seznatelné, které skutečnosti vzalo ministerstvo za podklad svého rozhodnutí, proč považovalo skutečnosti uváděné stěžovatelem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy za vyvrácené, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů a podle které právní normy rozhodl (srov. rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 26. 2. 1993, č. j. 6 A 48/92 - 23). Jelikož je tato námitka stěžovatele zcela obecná, v podrobnostech je proto třeba odkázat na odůvodnění správního rozhodnutí. Krajský soud v odůvodnění svého rozsudku v souladu se zákonem vyložil, o které důkazy opřel rozhodnutí ve věci samé, provedl právní analýzu pojmu pronásledování, ustanovení § 12 písm. a) i b) zákona o azylu, zákonných podmínek aplikace ustanovení § 14a citovaného zákona, a ve světle těchto výkladů pak hodnotil skutková zjištění obsažená ve správním spise.

Nejvyšší správní soud nepovažuje za přípustné stížní námitky, že stěžovatel patří do sociální skupiny nečlenů zločineckých struktur, že jeho návrat do země původu nemůže být bezpečný, vzhledem k chybějící ochraně ze strany policie, v níž mu proto hrozí nebezpečí mučení, nelidského a ponižujícího zacházení, resp., že minimálně bude podroben perzekuci a administrativní šikaně ze strany milice a dalších státních orgánů po zjištění, že požádal v České republice o udělení azylu. Z obsahu žaloby totiž vyplývá, že v ní stěžovatel nevznesl tyto námitky, které jsou navíc hypotetické a často bez reálného podkladu. Krajský soud se proto těmito námitkami v důsledku dispoziční zásady (§ 75 odst. 2 s. ř. s.) přímo nezabýval, i když jejich obsahová neopodstatněnost je patrna z toho, jak se vypořádal s ostatními žalobními body. Jelikož podle ustanovení § 75 odst. 2 s. ř. s. mohl krajský soud přezkoumat napadené rozhodnutí jen v mezích žalobních bodů, a výhrady v uvedeném směru stěžovatel v žalobě neuplatnil, krajský soud zákon neporušil. Pokud uvedené námitky stěžovatel vznesl až v kasační stížnosti, jde v tomto směru o nepřipustnou kasační stížnost. Podle ustanovení § 104 odst. 4 s. ř. s., totiž není kasační stížnost přípustná, opírá-li se mimo jiné o důvody, které stěžovatel neuplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáno, ač tak učinit mohl. Ustanovení § 104 odst. 4 s. ř. s. in fine tedy brání tomu, aby stěžovatel v kasační stížnosti uplatňoval jiné právní důvody, než které uplatnil v řízení před krajským soudem, jehož rozsudek

je přezkoumáván. Nesporné je přitom i to, že stěžovateli nic nebránilo, aby námitky uplatněné v kasační stížnosti vznesl již v žalobě a potom by se jimi musel zabývat i krajský soud. Pokud stěžovatel v kasační stížnosti namítal, že hledal ochranu u státních orgánů před vydíráním a zjistil, že tyto orgány jsou součástí zločineckých struktur, pak k tomuto skutkovému tvrzení nelze přihlídnout (§ 109 odst. 4 s. ř. s.), protože bylo rovněž uplatněno až v kasační stížnosti. V řízení před správním orgánem a před krajským soudem naopak stěžovatel tvrdil, že se na příslušné státní orgány neobrátil.

Nejvyšší správní soud z uvedených důvodů dospěl k závěru, že kasační stížnost stěžovatele není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.). O kasační stížnosti rozhodl bez jednání, protože mu takový postup umožňuje ustanovení § 109 odst. 1 s. ř. s.

O návrhu, aby byl kasační stížnosti přiznán odkladný účinek podle ustanovení § 107 s. ř. s., Nejvyšší správní soud nerozhodoval, protože kasační stížnosti je přiznán odkladný účinek ze zákona (§ 32 odst. 5 zákona o azylu).

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1, věta první ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Nejvyšší správní soud žádnému z účastníků náhradu nákladů nepřiznal, protože stěžovatel v řízení úspěch neměl a ministerstvu žádné náklady s tímto řízením nevznikly.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 26. března 2008

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu